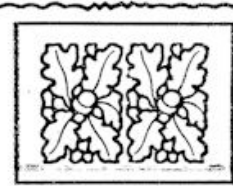

OM ZUSJE?

DOOR
ARI DANE.

't Was een heel gewoon modern huis, en het onderscheidde zich in geen enkel opzicht van de andere in de rij.

Maar Jan Jervois had in de korte jaren van zijn wonen daar reeds zijn leven geleefd. Huwelijk, geboorte, overlijden... alles in twee jaren tijds.

Hem die alleen overblijft, resten dan nog enkel smart, lijdzaamheid en hoop. Of hij moet weer opnieuw een leven beginnen.

En dat leek Jan Jervois voor immer onmogelijk, toen zijn Hester was ter ruste gelegd.

Het eerste jaar van hun huwelijk was enkel geluk geweest. Ze waren gezond. Ze konden zich ruim bewegen, zonder de zorgen en de verantwoordelijkheden, die met een groot vermogen samengaan. En bovenal, ze hadden elkaar. Wat ook zelfs onder ziekte en armoede geluk zou zijn geweest.

Daarna kwamen maanden van zwakte en bezorgdheid; toch verhelderd door liefde, door het uitzicht op nog voller, rijker geluk.

Dan viel wreed-onverhoeds de slag neer, die van het huis — door de tegenwoordigheid van het vrouwtje tot een thuis geworden — maakte een gapende leegte. En door het schreien van een moederloos kindje in een van de bovenkamers werd de verlatenheid nog onderstreept.

Dat in zijn woning een element van ver-reikenden en machtigen invloed was gekomen, daar had Jan Jervois nog geen erg in. Hij kon zich zijn leven niet anders indenken dan als leed, onderworpen gedragen, in de hoop op wederzien.

Zijn moeder kwam over en richtte alles voor hem in.

In de wederzijdsche familie was niemand, die de zorg voor zijn kind en zijn huis op zich kon nemen. Wel was er een oude-getrouwe, die jarenlang de familie had gediend. Die werd door mevrouw Jervois tot huishoudster aangesteld, met

hulp van een vertrouwde kinderjuffrouw voor het kleintje.

„Je zult je vreeselijk alleen voelen, Jan,” zei zijn moeder, toen ze alles voor hem had gedaan, wat ze kon doen; „ik wou eigenlijk, dat je maar op kamers was gaan wonen, en mij het kindje meegegeven hadt.”

„Beter zoo, moeder,” vond hij met een flauw lachje; „ik kan 't niet over me verkrijgen om af te breken, wat zij heeft opgebouwd. Ik ben maar liever hier.”

„Nou — juffrouw Judson zal goed voor je zorgen, en het kind kun je aan juf gerust overlaten. Zelf kom ik om de veertien dagen 's kijken.... Maar ik ben zoo bang, dat die avonden-alleen zoo lang voor je zullen zijn. Ik wou....”

Zijn knap gezicht boog zich naar zijn moeder om haar een dankbaren kus te geven.

„U hebt voor me gedaan wat u kon. Tob maar niet over me, moeder! Alleen voel ik me nu tòch. Altijd. Ook al was ik rondom in de menschen. Dan nog erger eigenlijk. Ik ga hard werken. Da's de eenige manier. En als u kan, dan komt u. Dat zal ik heerlijk vinden.”

Aan het kindje gaf hij weinig of geen aandacht. Dat duurde zoo een heelen tijd. Hij wist, dat het een meisje was, en ze hadden hem gezegd, dat het gezond was en sterk. Maar eigenlijk scheen hij zich haar bestaan niet goed te kunnen indenken. De vader in hem was nog niet wakker.

Hester zelf had haar kindje niet eens gezien — had het niet aan zijn zorg en liefde kunnen opdragen. En grootmoeder, huishoudster en juf waren het allen volmaakt eens, dat het beter was om Zusje maar niet aan hem op te dringen. Zoo ging hij al gauw geheel op in zijn werk voor de pers.

Na het ontbijt ging hij uit; om zeven, soms acht uur kwam hij eten. Na zijn eenzelvig maal ging hij weer aan 't werk, en bleef soms zitten schrijven tot in den nacht.

't Kon gebeuren, dat hij bij 't thuiskomen niet dadelijk naar zijn eigen kamer ging, maar eerst even de kinderkamer inwipte om, als een soort van plicht, even naar het kind te kijken.

Maar zoo'n wit kinderbedje, waarin je niets te zien kreeg dan een rond kopje en misschien een kuiltjes-knuistje, had

hem niets te zeggen. Even een behoedzaam gefluisterd: „goed met Zusje?” en beleefd aanhooren van het gewone: „ja meneer, best,” en dan was zijn belangstelling in zijn dochter voor zoo'n dag al weer betoond.

Zusje zelf gedroeg zich voorbeeldig. Zij schreide haast niet. Nooit bracht ze het huis in opstand omdat ze croup had of tanden kreeg. Alle klein-kinder-klipjes ontzeilde ze en wat haar soms overkwam bij het toenemen in grootte en in durf, dat verdroeg ze met wijsgeerige kalmte.

Totdat de dag aanbrak, dat ze voor 't voetlicht kwam. 't Was vroeg in den herfst. Zoowat twee jaren na dat Hester was heengegaan.

Jan kwam wat vroeger thuis dan gewoonlijk. Zijn sleutel rikkelde in het slot, en hij ging recht uit naar boven.

Bij 't voorbijgaan van de kinderkamer klonk daar een zacht-klaterend kinderlachen. 't Was zoowat voor 't eerst, dat uit die richting geluid hem tegenkwam en hij bleef staan.

Zusje was een heele poos bij grootmoeder te logeeren geweest. Twee dagen geleden was ze thuis gekomen. Toen had hij 't juist heel druk en kwam telkens pas laat eten.

De kamerdeur stond aan. Hij duwde en ging zacht naar binnen.

De gordijnen waren neergelaten, maar in de ruime, gezellige kamer was 't nog licht genoeg.

Tegenover de deur stond het ledikant van juf en daar vlak naast het kinderbedje, waarin om dezen tijd gewoonlijk zijn kind lag te slapen.

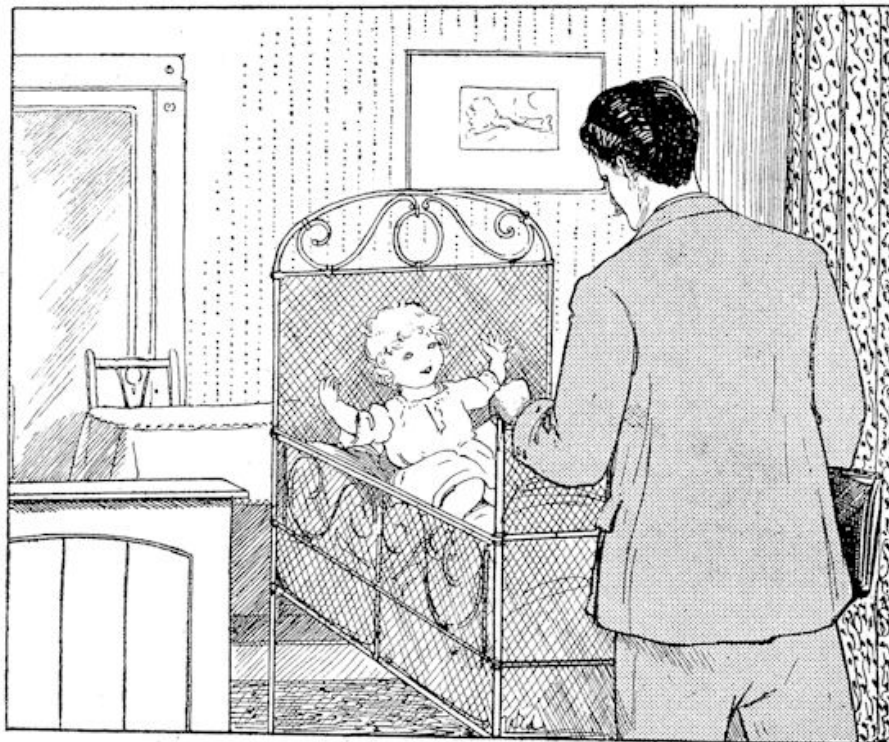
Nu zat op het kussen een klein blond meisje met zacht-roze velletje. Heelemaal niet het gewone dik-vette stukje kindervleesch, dat hij zich voorstelde, als hij soms eens aan haar dacht, maar een bij-de-hand iemandje, heelemaal bij, met een hoofdje vol zon-gouden krulletjes en met vrijmoedig groot opgeslagen blauwe oogen.

Er was geen schijn van gelijkenis met haar moeder. Die was donker geweest van haar en van oogen.

Misschien was 't al evengoed. Want er was geen zeggen van, hoe het wellicht Jan zou hebben kunnen beroeren

indien Hesters lieve oogen vanuit dat kindergezichtje hem hadden aangezien.

Hij stond zich te verbazen op wien ze toch lijken kon; had geen flauw idee, dat dit „bekende”, wat hij in haar zag, niet anders was dan zijn eigen sprekend evenbeeld.

Zusje bleef nog even zitten lachen en met haar vingertjes spelen in het licht van de ondergaande zon, die door den kier langs het gordijn heen het krulkopje in een stralenkrans zette.

Dan sloeg ze op eens de mollige handjes voor de blije oogen.

„Zusje weg!”

Maar daar hij blijkbaar dat spelletje niet kende, kwamen de glanzende oogjes weer te kijk met een triomfantelijk „Kiek-kiek!”

Tegelijk gingen de armpjes omhoog en klonk de order „Tomme.... Zusje tomme.”